

Konung Karl XI uppenbarade sig 1696
mellan den 16 och 17 December.

Jag, Karl den XI, i dag konung i Sverige, var
plågad i min melankoliska sjukdom, som jag
vant af sedan den 16 December 1696, mera än
vanligt. Jag var ganska orolig af mig om dagen,
men om natten emellan den 16 och 17 mera än
vanligt. Jag vaknade k:l half till 12 om natten,
då jag kom att kasta mina ögon till fönstret
och blef varse ett starkt sken uti rikssalen.
Jag sade då åt Riksdrotsen Bjelke, som var in-
ne hos mig: hvad är det för ett sken, jag tror
att någon eldsvåda är der? han svarade mig
då: Eders Majestät, det är månans sken,
som speglar med fönstret. Jag var då nöjd
med detta svar och vände mig till väggen, för
att få någon hvila, men jag var obeskrifligen
orolig. Jag vände mig åter framåt och blef igen
varse skenet. Jag sade då åter: här måste al-

drig stå väl till. Då svarade den store älska-
de Riddaren: Eders Majestät, det är intet
annat än månan. Men i det samma kom
Riksrådet Brahe och skulle höra efter huru
jag mätte. Jag frågade den redlige vännen
om han blef varse någon olycka eller elds-
våda uti rikssalen. Han svarade efter en
lång tystnad: nej, Gud vare lof, det är ej nå-
got det är endast månans sken, och det ser
ut, som det skulle vara ljus i rikssalen. Jag
blef dermed något nöjd, men i detsamma
jag kastade ögonen åter dit, blef jag varse,
att det såg ut, som det skulle vara folk der.
Jag steg då upp och tog min nattrock och
gick till fönstret och öppnade det, då jag
blef varse, att der var fullt af ljus. Jag sade
då: gode herrar här står ej rätt till, förliten
eder på, att den som fruktar Gud bör ej va-
ra fruktande för något. Då ville jag våga
dit för att utforska hvad det kunde vara. Jag
befallte då de närvarande gå till vaktmä-
staren för att bedja honom komma upp med

nycklarne. Då han var uppkommen, gick jag tillika med Riksdrotsen Bjelke, Riksrådet Brahe, Riksrådet Oxenstjerna och vaktmästaren Gransten. Wi gingo löngängen, som var ifrån mitt rum höger om Gustaf Erikssons sängkammare. Då vi hunnit dit, befallte jag vaktmästaren öppna stora dörren, men af rådsla bad han att slippa. Jag bad då Riksdrotsen, men äfven han nekade. Jag bad Riksrådet Oxenstjerna, som aldrig fruktade för något, öppna dörren, men han svarade mig: jag har engång svurit att lofra lif och blod för Eders Majestät, men icke upplåter jag nu den dörren. Jag begynte sjelf öppna den, fallande mod. Jag tog nycklarne och löste upp dörren. Jag tillika med mitt sällskap stego in i rummet, som är utanför rikssalen, då vi blefvo varse, att det öfverallt var svart beklädt till och med golvet. Jag häpnade och mitt sällskap ännu mera. Wi gingo då till rikssalsdörren, för att se efter huru det skulle slå till. Jag befallte åter

vaktmästaren öppna dörren, men han bad om
nåd, jag bad de andra af sällskapet, men de
utbådo sig den nåden att slippa; jag tog sjeff
och öppnade dörren, jag satte ena foten, men
drog den hastigt tillbaka. Jag stannade då
litet, men sade derefter: gode herrar viljens
följa mig, så skola vi se huru det förhåller
sig, lorde hända att den nådige Guden vil-
le för oss uppenbara något. De svarade alla
med blyfande ord: ja! Wi gingo in och då vi
allesammans voro inkomne blefvo vi varse
ett stort rundt bord omgifvet af 16 vördige
män med stora böcker framför sig och midt em-
ellan dem en ung konung om 16, 17 eller 18
års ålder med krona på hufvudet och spira i
handen. På den högra sidan satt en lång och
vacker herre om 40 års ålder, ansigtet utviste
ärlighet och på den venstra sidan en gammal
man om 70 års ålder. Det var besynnerligt, att
den unga konungen runtade på hufvudet
hvar gång då alla dessa vördige män slogo i
sina böcker med ena handen. Jag kastade mi-

na ögon derifrån och blef der varse straxt vid
bordet stapstockar och vid dem mästern, som
hade uppdragna svärd och afhöggo det
ena hufvudet efter det andra, så att blodet ut-
forsade utför golvet. Gud skall vara mitt vittne
att jag var mer än rädd. Jag såg på mina löf-
lor om något blod var kommet på dem, men
det var ej något. De som halshöggo voro
största delen unga adelsmän. Jag kasta-
de mina ögon derifrån och blef varse bakom
bordet i hörnet en thron, som var till största
delen ihullkastad och bredvid den en som
såg ut som han skulle vara Riksföreståndare,
han var omkring 40 års ålder. Jag båkfrade
och darrade då. Jag drog mig till dörren och
ropade högt: ho är Herrans röst den jag
höra skall! O Gud! när skall detta ske?
men de svarade ej något, endast den unga
konungen ruktade på hufvudet, då dessa rök-
dige män slogo hårdt i sina böcker. Jag ropade
återigen starkare än förut: O Gud!
när skall detta ske i min tid eller när skall

dette ske, så var da' store Gud så nådig och såg
huru en da' skall ställa sig? Da' svarde den
unga konungen och sade: intet skall det ske
i din tid utan i den 6:te regentens tid efter
dig, och han skall vara vid samma ålder, ställ-
ning, såsom du ser mig, och den som står här
vid den kullkastade thronen utvisar hans för-
myndare, som skall se ut som denna och thro-
nen skall just vid förmyndarens sista år blif-
va på sitt sätt af några unga adelsmän ihull-
kastad. Men förmyndaren som för och under
sin regering förföljt den unga konungen skall
da' antaga regeringen och befästa thronen star-
kare att uti Sverges rike aldrig förr varit och
aldrig sedan kommer en så stor konung som
denna skall blifva och att svenska folket skall
blifva lyckliga och att han skall uppnå en
sällsam ålder. Han skall lemna sitt rike ef-
ter sig utan skuld och flere 1000 de miljoner
i skatkammaren, men innan han får befästa
sig på thronen skall det blifva ett stort blod-
blöd att aldrig det make varit i Svealand

ej heller i Svealanden blifver. Gif du honom
detta som konung till förmaning. Och då
han sagt detta försann allt och vi endast
med våra ljus stöddes kvar. Wi gingo bort med
den allra största häfnad som hvar men-
niska kan föreställa sig och då vi kommo
in åter i det förut svarta rummet var det
äfrer, bort och allt uti sin naturliga ställ-
ning. Wi gingo då upp i mitt rum och jag
satte mig strax att skriva föregående för-
maningsbref så godt jag kunde och att
detta är i sanning så beträftar jag det
med liflig ed, så sant mig Gud hjälpe till
lif och själ.

Karl den XI
I dag konung i Sverige.

Om vittnen och närvarande på stället
hafva vi sett allt hvad hans Majestät upp-
täcknadt och det besanna vi med vår

lifliga ed så sant oss Gud hjälpe till lif och
själ.

Karl Fredrik Bjelke.
Riksdrot.

Anders Oxenstjerna.
Riksråd.

—
Erik Brahe.
Riksråd.

—
Petter Gransten.
Waktmästare.

Tämä teksti on mahdollisesti käännetty tai muistiin merkitty jostakin.